

De fer-ho així tindríem la qüestió resolta en les tres quartes parts dels Ajuntaments; un esperit de rectitud i moralitat mal entesa els en privà. Lluny de mon ànim, flagellar-los amb una crítica despietada; cregueren son procedir noble i, si més no, la intenció ho era. Clarament els ho reconec. De més a més, amb son procedir han conquistat consideració i popularitat. La por de perdre aquestes coses, amb les quals res no es compra, és el que fa témer les fantasmagòriques represàlies, fent molt poc favor a la solidesa de la nostra reputació moral i científica. Complim el nostre deure i seran respectats els nostres drets.

Movent-nos dintre l'esfera legal, és de covard la temença; redrecem-nos, passem per damunt d'aquestes petiteses, i no ho dubtem, nostre serà el triomf.

Parlem ara de la inclusió de veïns a les llistes de beneficència. No tracto pas de negar sa possibilitat; per contra, ho accepto com un fet cert i positiu. Tampoc això faria vacillar ma ferma decisió de tocar-ne les conseqüències. Tinc la seguretat que si això es feia, la majoria dels nous inclosos a la primera ocasió, en precisar, per primera volta, els nostres serveis, demanarien ésser-ne exclosos. Als rics heu de témer; ells són qui sovint regategen el preu dels nostres serveis; quasi mai el treballador no posa dubtes a pagar ben al contrari, reconeix sovint la insuficiència del pagament amb què, per manca de recursos econòmics, recompensa els nostres serveis.

El treballador despèn sos diners i té son orgull: Vol pagar i fugir amb horror de l'Hospital i de les llistes de beneficència.

Altre argument és esgrimit contra la tan repetida reforma: l'haureu sentit mantes vegades en boca de companys. Em refereixo al concepte que fórem massa ben recompensats, per la poca feina que dona el càrrec, en cobrar íntegrament el sou de la Titular. No cal emprar paraules per rebatre tal argument, és que el nostre treball es mesura per la quantitat d'esforç desenrotllat? Desenganyem-nos: L'únic, el sol obstacle per aconseguir el nostre millorament material resideix en nosaltres mateixos.

Despulleu-nos d'aquesta immotivada por i acceptem, en tot, l'esperit de les lleis, car si havem de complir-ne d'onoroses, acceptem-les aiximateix quan ens sien favorables i no vulguem, en tal cas, ajudar a burlar-les.

En altre pròxim article parlaré de les raons en apoi del nostre dret, així com de la manera de fer-nos-el valer.

RAMON VILARDELL

Besalú, 30 gener 1926.

Nota.—Ja sé que s'ha nomenat una Junta que, dintre els quatre Col·legis catalans, tracta de resoldre la qüestió objecte d'aquestes ratlles; mes, com sia que amb sa passivitat allarga indefinidament l'actitud de resistència més amunt apuntada, és per això que les poso en evidència.

Si veig l'article publicat, en el segon parlaré de l'actuació de dites Juntes, sempre sota el meu criteri personal avalat amb la firma.

L'Hospital de la Santa Creu i els Ajuntaments de Catalunya

Fa ben pocs dies, en la premsa diària llegírem un ponderat article firmat per un zelós Administrador de l'Hospital de la Santa Creu, en qual article es feia resaltar l'injustícia que envers els pobres i l'Hospital comenten molts Ajuntaments de Catalunya que sense cap escrúpul envien als nosocomis barcelonins els seus malalts indigents, sense pensar en l'aclaparador dèficit que damunt d'ella pesa i a l'obligació moral i de justícia que tots els municipis tenen en procurar eixugar.

I per aquest camí demanava, posant per endavant honrosos, pero escassos exemples, que tots els Ajuntaments catalans que no tenen resolt per ells mateixos el problema d'hospitalització dels indigents, auxiliessin l'Hospital de la Santa Creu amb quantitats anuals petites que amb facilitat eixugarien l'espantable dèficit de més de 700.000 pessetes a dit Hospital.

Llegírem la demanda amb simpatia, ens encengué d'indignació el pensar amb la coquinesa de